

ning. Ser man efter i Slutningen af de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget om Forplejningskorpsen, vil man der se, hvorledes Intendanterne tænkes fordelte til de forskellige Afdelinger, og man vil finde, at det Antal Afdelinger, som der er regnet med, er nøje svarende til, hvad vor Hær netop i Øjeblikket er i Besiddelse af. At disse Lovforslag saaledes staa i nær Sammenhæng med hele Hærens Organisation, lader sig neppe bestride. Men hvis nu denne Organisation skal omordnes — det hedder sig jo, at vi staa overfor en væsentlig Omordning af hele Organisationen —, saa kan let den ny Ordning komme i væsentlig Modstrid med dette Forslag, hvis det vedtages. Det skulde derfor synes, som om alle disse Lovforslag nærmere hørte hjemme som Led i en fuldstændig Lov om Hærens Ordning, og saaledes har man ogsaa opfattet Sagen ved tidligere Love. Ikke desto mindre er jeg til en vis Grad glad over, at disse Sager komme saadan hver for sig, thi det har jo vist sig, at hele det parlamentariske Maskineri er i høj Grad vanskeligt at arbejde med ved store Reforme. Alle Forberedelser, inden det egentlige Arbejde i Udvalget begynder, trække sig jævnlgt saa langt ud, at man ikke kan tilendebringe Sagerne i een Samling, naar det drejer sig om meget store, omfattende og komplicerede Reforme, og er man ikke bleven færdig med dem i den ene Samling, maa man begynde forfra i den følgende. Udvalget eksisterer ikke mere, det Arbejde, der er gjort, gaar til Dels til Spilde, og der gaar en lang Tid af Samlingens Begyndelse til Spilde, inden man rigtigt kommer til det egentlige Arbejde. Det er derfor efter min Mening principielt en Fordel, at saadanne store Reforme udstykkes, naar de egne sig til at løses stykkevis, og at de Led, de bestaa af, løses hver for sig, saaledes at de der- ved faa en mere grundig Behandling.

Der kræves dog visse Forudsætninger, nemlig at hele det Grundlag, hvorpaa Reforme hvile, ikke er en Fejltagelse. Dette Grundlag synes at være den nuværende Ordning. Men hvis vi nu snart skulde faa en meget væsentlig Ændring heri, hvad saa? Ser man til Forplejningskorpsen, kunde man jo tænke sig, at Forsvarskommissionens Betænkning kom til at gaa noget i Retning af, som man har talt om, et almindeligt Folkeværn, der forudsætter store Masser og naturligvis ogsaa større Rammer, hvad der atter vil kræve en Udvidelse af Forplejningskorpsen. Gaa vi nu til at afskedige en Del af de gamle, vel-

tjente og meget erfarne og øvede Embedsmænd og saa maaske pludselig komme til at staa overfor en Udvidelse, vil det være længe, inden man faar oprettet den For- mindskelse, der er sket. Paa den anden Side kunde det tænkes, at den kommende Ordning kan medføre en Indskrænkning i Lægekorpsen, og saa vilde det jo være vanskeligt, naar man først havde udvidet, at gaa til Indskrænkninger. Jeg mener derfor, at det vil være nødvendigt at have Kendskab til Hovedtrækkene i Hærens Organisation, for at man overhovedet kan bedømme, om disse Forslag ere rigtige og heldige eller ej. Jeg læste en Gang i et tilsyneladende paalideligt Referat af en Tale ved et offentligt Møde af Forsvars- ministeren — eller det var vistnok som Konseilspræsident, han talte. Han udtalte der, at først naar Forsvarskommissionens Betænkning — efter hvad der forlyder, maa man nok maaske desværre rettere sige Betænkninger — kommer til at fore- ligge, bliver det Ministeriets Sag at udarbejde det Lovforslag, som Rigsdagen skal behandle og Vælgerne sige deres Mening om — er jeg fejl underrettet, vil man jo kunne rette mig. Men hvis det er Til- fældet, maa man, naar man ser disse For- slag, tænke sig, at Ministeriet er paa det rene med, hvad der skal være Grundlaget for dets Forslag, allerede inden det har faaet nogen Betænkning fra Forsvarskom- missionen, enten paa Grund af en Viden om Forsvarskommissionens Indstilling, som vi andre ikke have, eller paa Grund af, at selve Ministeriet er blevet grebet af den snart uimodstaaelige Utaalmodighed, som rundt om i Landet ytrer sig overfor Forsvarskommissionens Langvarighed, og er blevet bestemt paa, hvad enten det faar det ene eller det andet fra Forsvarskom- missionen, at naa til et vist Resultat. Hvilken af disse Forudsætninger der er den rigtige, vil det være meget interessant at faa at vide. Nogen Viden derom, mener jeg, er nødvendig for overhovedet at kunne tage Standpunkt til disse Sager.

Jeg skal i Henhold til Forretnings- ordenen ikke komme videre ind paa Enkeltheder end netop nødvendigt for at undersøge, hvorvidt de maatte egne sig til Udvalgsbehandling eller ej. Det første og største af dem er jo Forslaget om en Ord- ning af Hærens Forplejningskorps. Hoved- trækket deri er, at en Del af de faste In- tendanter afskaffes, og denne Reduktion fremkommer, bortset fra en ganske enkelt særlig Post, nærmest derved, at man frem- tidig kun har 1 fast Intendant ved hvert